

MARDES

15
CETS.

Any I • Núm. 24
21 novembre 1930

SEMANARI GRÀFIC D'ACTUALITATS BARCELONA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ LLIBRERIA CATALONIA PLÇA CATALUNYA 17



Fotografia presa des d'un balcó de la Plaça del Teatre a dos quarts de dotze del matí del dimarts, dia 18 de Novembre, mentres tenia lloc el tiroteig del qual resultaren dos morts i cinc ferits.

(Fotos Cases)



A l'esquerra: els dos cadàvers de l'esfondrament del carrer d'Alonso Cano, en sortir del Dipòsit Judicial, al moment de formar-se l'enterrament, on començaren els fets tràgics d'aquests dies. A la dreta: grups de vaguistes barrant el pas a un cotxe particular. A sota: una de tantes detencions fetes dissabte a Madrid en la vaga general de protesta, pels fets del dia anterior

(Fotos Ortiz, Luque y Marín)

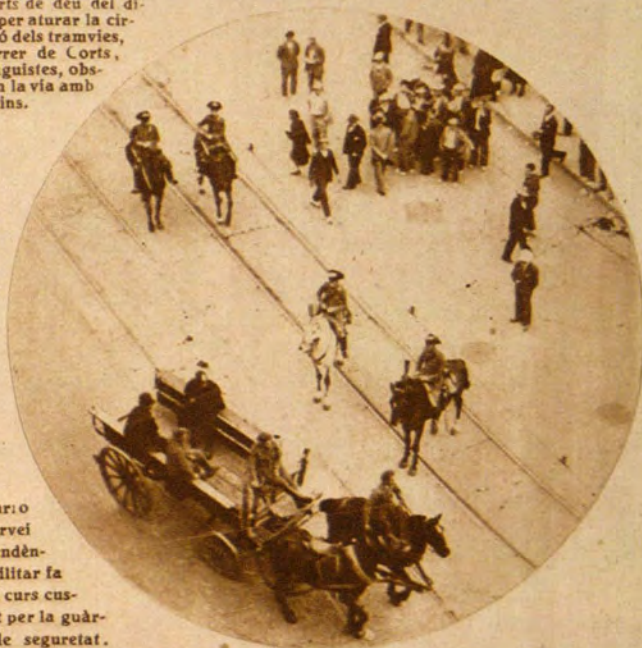




A quarts de deu del di-
lluns, per aturar la cir-
culació dels tramvies,
al carrer de Corts,
els vaguistes, obs-
truïren la via amb
adoquins.



A l'entrada de l'Hospital Clínic, un
grup esperant l'enterrament de Lluís
Pena Castellví, que fou suspès.



Un carro
del servei
d'Intendèn-
cia Militar fa
el seu curs cus-
todiat per la guàr-
dia de seguretat.

Per causes prou conegudes, IMATGES no ha pogut sortir aquest darrer dimecres, com cada setmana. Oferim avui als nostres lectors i subscriptors, al preu de quinze cèntims, aquest número de vuit pàgines on són recollits els documents gràfics dels darrers esdeveniments que han agitat la vida de la ciutat.



Un autobús, amb tots els cristalls
romputs, és remolcat a la cotxera,
després que els vaguistes intentaren
calar-hi foc.



En els moments de calma, la vaga,
amb l'absència de vehicles ha donat
a la ciutat aquell aspecte que pren
cada Dijous Sant.

(Fotos Gaspar, Brangulí i Esmen)

Vaga general a Barcelona



Guardes de seguretat, a la Plaça d'Urquidona, el matí de dimecres, a l'hora que començaven a circular els tranvies de circumvalació, que reprengueren el servei sense incidents



Un dels automòbils utilitzats per la guàrdia civil per portar la minestra als membres del Cos que estaven de servei



La mampara del «Patria», a la Plaça Sepúlveda, on és visible l'impacte que causà la mort a Lluís Pena Castells, que passava casualment per aquell indret.



El matí del tercer dia de vaga els bombers cremant les escorbories en un dels indrets més cèntrics de la ciutat. Després, d'aquesta operació, les deixalles eren recollides en unes camionetes del Cos.

Després
maris,
bla de
membres
es dispo
dos mo
d'aque

La comi
portava
banda
ciutat,
la Dele
de la



ona



(Fotos Gaspar, Cases i Esmeu)

Un grup d'obers que es disposava a entrar a treballar el matí del tercer dia de la vaga, comentant els incidents que mantenen tancades les portes de llur taller

Després del tiroteig del di-
maris, al migdia, a la Ram-
bla de Sant Mònica, els
membres de la Creu Roja,
es disposen a recollir els
dos morts i els cinc ferits
d'aquell fet sanguinà.

La camió que trans-
portava cadàvers d'una
banda a l'altra de la
ciutat, aturada davant
la Delegació General
de la Plaça de la Llotja



—“A mi no em fa por ningú!”— diu Uzcudun... mentres Carnera es prepara a representar l'empenta feixista

—Senyor Paulino, ens hauria de fer el favor de concedir-nos cinc minuts per una intervui.

—Per quin diari?

—Pel setmanari gràfic IMATGES.

—Es català, eh? Almenys el nom bé ho és...

—Sí. Però no es preocupi, perquè ja li traduirem.

—No em farà cap falta, perquè el català, si l'enraoneu poc a poc i no el compliqueu, ja l'entenc. I si m'estigués un quant temps aquí, em veuria amb cor de parlar-lo i tot. Ara ja hi sé dir alguna cosa amb la vostra llengua. Ho vols veure? «Mira què xiqueta que passa per allà».

I Paulino corona els seus darrers mots amb una gran rialla. Contra el que molts es creuen, el regiltarra és un xicot d'una simpatia gran. Franc, molt franc, és amic de tothom, i està content i no sap el que li passa quan veu que la gent està per ell. Quan va venir de París cap a Barcelona, a tots els pobles sortien a l'estació a saludar-lo els aficionats. I això és una de les coses que més va impressionar el pugilista base. Ens ho deia encara un parell de dies després de la seva arribada.

—El poble català m'aprecia molt. La mateixa arribada que em varen fer a Barcelona em va sorprendre molt.

—Oh, i encara perquè va arribar en mala hora. Si així com el Pullman entra a Barcelona uns minuts abans de la una, hagués arribat un quart més tard, no s'hauria cabut a l'estació de França.

—Quan vaig arribar, em sabia greu baixar del tren, perquè em semblava que no hi havia ningú, i com que m'havien dit que hi hauria molta gent... Per això, després vaig tenir una sorpresa tan agradable. El públic de Barcelona me l'estimo molt. Ja ho pots dir.

—Amb molt de gust.

—Em recordo molt bé de la manera com em vàreu animar el dia que vaig guanyar a l'Spalla el títol de campió d'Europa de totes les categories.

Paulino fa una pausa. Sembla repassar amb la memòria aquelles dades ja llunyanes, dels seus primers passos pels rings barcelonins.

—Per això aquesta vegada he vingut tan de gust a la vostra ciutat.

—De debò? I dones, totes aquelles vacil·lacions i tots aquells dubtes, què eren?

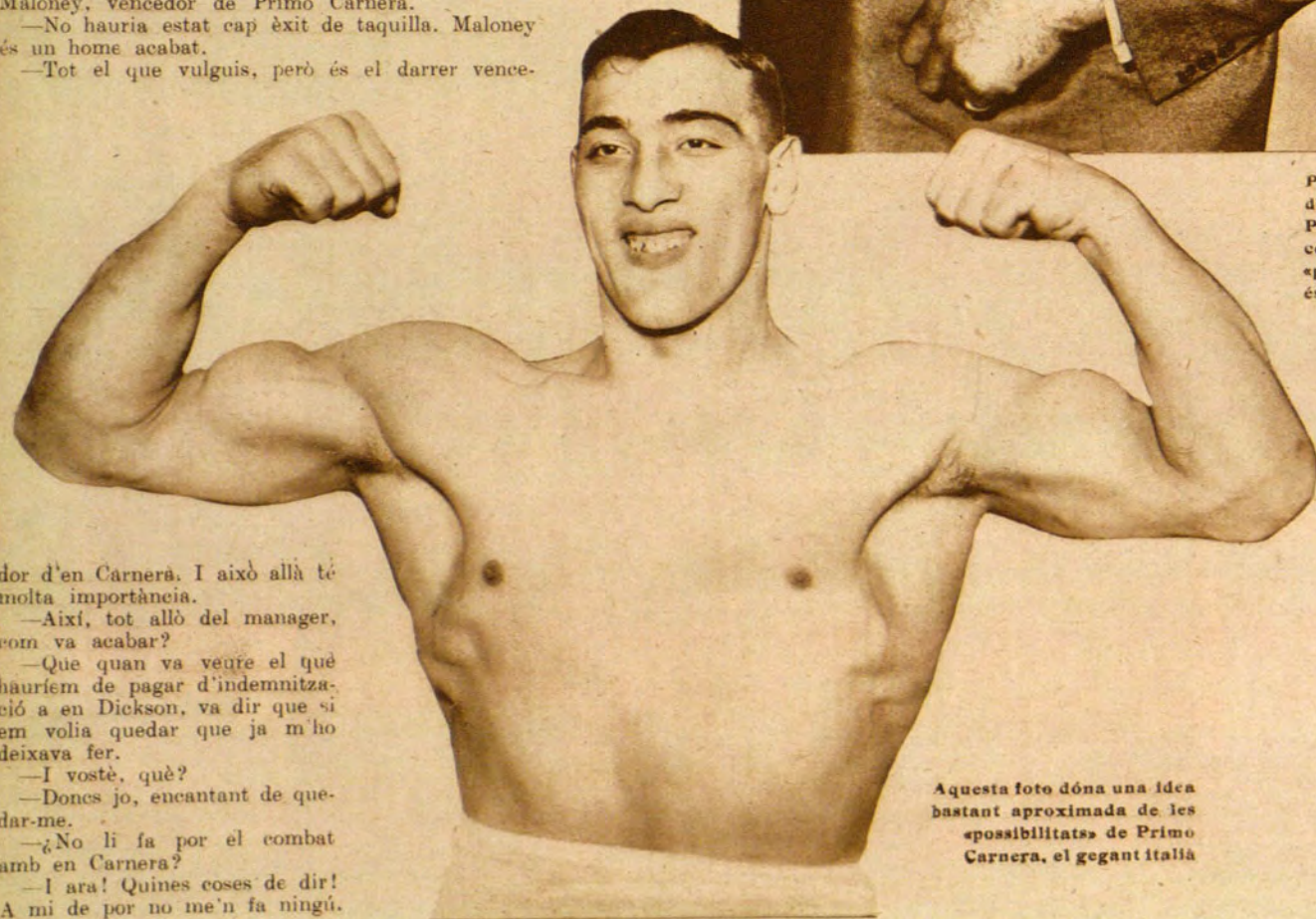
—Jo sóc un boxador, i com a tal estic a les ordres d'un manager. Aquest és el que em porta tots els assumptes i per tant és el que em mana. Es diu Lou Brix, ja ho saps, oi? Doncs bé, aquest senyor em va telegrafiar dient-me que embarqués immediatament cap a Nova York, perquè m'havien contractat un combat per a fer a Boston amb Jim Maloney, vencedor de Primo Carnera.

—No hauria estat cap èxit de taquilla. Maloney és un home acabat.

—Tot el que vulguis, però és el darrer vence-



Pocs moments després d'arribar a Barcelona, Paulino Uzcudun concedeix la seva primera «pose» fotogràfica, que és per a IMATGES



Aquesta foto dona una idea bastant aproximada de les «possibilitats» de Primo Carnera, el gegant italià

dor d'en Carnera. I això allà té molta importància.

—Així, tot allò del manager, com va acabar?

—Que quan va veure el que hauríem de pagar d'indemnització a en Dickson, va dir que si em volia quedar que ja m'ho deixava fer.

—I vostè, què?

—Doncs jo, encantant de quedar-me.

—¿No li fa por el combat amb en Carnera?

—I ara! Quines coses de dir! A mi de por no me'n fa ningú.

—Això és bo. Però com que per aquí diuen...
 —Deixa'ls dir. En fan córrer tantes de coses que no són veritat! Veus, també han dit que jo he vist boxar Primo Carnera quatre vegades, i això és fals. El coneix si fa o no fa com vosaltres. Li he vist un sol combat; contra Big Boy Petterson.
 —I què?
 —Home, no sé. Trobo que Petterson queia amb molta facilitat.

—Així, es pensa que guanyarà?
 —Sempre m'ho penso.
 —Aquí tothom espera un triomf de vostè per k. o.
 —Mira, veuràs. Saps què? Doncs, torna acabat el combat i aleshores t'ho podré dir més segur.
 I gentleman Paulino ens deixa perquè hi ha uns fotògrafs que l'esperen, i perquè s'acosta l'hora de l'entrenament i no és pas qüestió de deixar-se-la perdre.

L'Uzcudun a Barcelona és molt popular i hi té molts partidaris. Primo Carnera si n'hi té algun l'hauríem de buscar entre la colònia feixista. Però s'ha de convenir que ha despertat molta més expectació ell que el púgil base.

Primo Carnera té vint-i-quatre anys. Va néixer a Sequals, prop de Venècia, el 25 d'octubre de 1906. La seva alçada és de dos metres i cinc centímetres, i el seu pes normal és 117 quilos. No és el boxador més alt del món, ja que l'argentí Vittorio Campolo puja un parell de dits més, i ara els irlandesos han descobert un «nen» que es diu Pat Redmons, que mesura dos metres trenta-cinc centímetres.

Va començar a boxar l'any 1925, d'amateur. Com a professional va fer el debut a París, el 12 de setembre de 1928, contra Léon Sébillo, al qual va liquidar en cinc minuts. A Europa va fer 18 combats, dels quals va guanyar 13 per k. o. Després va marxar a Amèrica, on n'ha disputat 24, perdent solament el darrer, amb Jim Maloney. A més ha fet al país del dòlar 57 exhibicions.

Per tant, *signore* Carnera, en un parell d'anys ha treballat de debò. Els seus guanys han estat molt discutits i no s'ha pogut arribar a un acord entre els comentaristes. El crític del *Daily Telegraph*, de Nova York, un dels més autoritzats, va publicar en una ocasió un article en el qual analitzava, poc favorablement per al gegant italià, la seva carrera pugilística. Segons l'esmentat crític, Carnera, pugilísticament, valia poca cosa, i els seus guanys eren ben petits, ja que prop del vuitanta per cent del que cobrava a Amèrica se'l quedaven els seus managers. Léon Séé, manager personal de Carnera, cobrava el disset i mig per cent de les seves boxes. Els dos managers americans que de més a més va agafar Carnera a Amèrica, se li quedaven el trenta-tres i un terç per cent dels seus ingressos; el seu descobridor, Paul Journée, percebia un altre disset i mig per cent, i encara un empresari londinenc es beneficiava d'un deu per cent.

cès, en vistes a la propaganda, i això va disgustar molt els



Davant de l'Hotel Colón. Paulino Uzcudun rodejat per un nombrós grup d'admiradors



Els «entusiastes» del boxador base que no han pogut entrar a l'Hotel, s'accontenten en quedar-se ben arribats a la porta...

Paulino, gran senyor... — «A mi no em fa por ningú» — explica al nostre redactor

L'any passat el manager de Carnera el va nacionalitzar franc-italians. Carnera va recuperar la nacionalitat italiana, però les autoritats franceses el reclamen com a desertor. En canvi els italians no solament el dispensen del servei militar, sinó que a més l'han convertit en una mena d'heroi nacional. Primo Carnera, que no té un pèl de neci, de seguida que va desembarcar a Itàlia va córrer a abraçar la bandera nacional, i va confessar que estava convençutíssim que el feixisme era el millor remei per a curar tota mena de mals.

Diumenge a la tarda, a l'Estadi de Montjuïc, tindrà lloc la vetllada d'aquest combat tan anunciat. Es d'esperar que respondrà a l'interès que ha desvetllat. L'expectació és extraordinària, i ha contribuït a augmentar-la la presència a la nostra ciutat dels dos pesos forts durant aquesta pila de dies. El promotor Jeff Dickson s'apuntarà un nou èxit amb aquesta vetllada, com ja se'l va apuntar el dia del Gironès-Al Brown, i podrà vantar-se d'haver entrat en el pugilisme de casa nostra per la porta gran.

NAVIER PICANYOL



PRIMO CARNERA A BARCELONA

A l'arribada a Barcelona, Primo Carnera, des de la coberta del vaixell, saluda els centenars d'entusiastes que el varen anar a rebre a aquella hora tan i tempestiva. Eren les set del matí



Fotos Cases



Els grans rivals del diumenge a l'Estadi, s'han entrenat públicament a l'Olympia. El gegant italià colpejant el sac de sorra.

De bon matí, Carnera s'entrena a l'Avinguda de Pedralbes. Remarqui's que el campió italià maneja els seus 122 quilos amb una certa agilitat.

El primer àpat de Primo Carnera a Barcelona. Va menjar un parell d'ous ferrats, dos bistecs, mitja dotzena de bananes i dos cafès amb llet.



NAGSA - Casanova, 212 i 214 - Barcelona